

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Ministeren nævnte, at det var en fornemmelse, at der ikke blev forsket så meget i kvindesygdomme, og lige præcis brystkræft er der jo forbavsende lidt viden om i forhold til, hvor hyppig sygdommen er.

For mig at se er det ikke tilstrækkeligt, at man screener folk. Det, vi har behov for, er at få noget dokumenteret viden om, hvad der gør, at kvinder får brystkræft. Screening er jo en tidlig opsporing af en sygdom, men når det drejer sig om forebyggelse, er vi nødt til at have noget mere viden for at vide, hvordan man skal bære sig ad med at undgå at få brystkræft.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

For at tage det sidste først, er det givetvis rigtigt, men det er jeg simpelt hen ikke stiv nok i. Jeg ved ikke, hvor meget forskning der ligger, men det er jo netop det, vi skal til at undersøge: Hvad er behovet for at komme til bunds i kvindesygdommene, og har vi gjort nok ud af det? Så det vil vi arbejde videre med.

Til fru Pernille Rosenkrantz-Theil må jeg simpelt hen sige, at nu taler vi om behandling af den voldelige mand og ikke krisecentrene. Jeg er enig i, at man da godt kan sige, at når der er stram økonomisk situation og sådan noget, kan det selvfølgelig være sværere at oprette den slags ting. Men lige præcis manglende behandling af de voldelige mænd er altså ikke noget, man kan undskylde med, at der bliver ført en stram økonomisk politik. Jeg tror simpelt hen ikke på, at det er et pengeproblem.

Jeg betragter det simpelt hen som manglende vilje, for det er et program, der er skræddersyet, som vi er gået ind og har givet støtte til fra Socialministeriets side. Man skal ikke engang selv have penge op af lommen til uddannelse af de her personer, for det betaler vi. Der skal være en person, der oven i købet kan lave noget andet ved siden af, som skal køre de her kurser. Derfor nægter jeg at anerkende det som et pengeproblem.

Det er et holdningsproblem, og det er derfor, vi kører kampagnen »Bryd tabuet – stop volden mod kvinder«, for det er et tabu. Der er desværre ikke så mange, der har forståelse for det, og der er stadig væk den holdning, at det er kvindens egen skyld, og at der findes mange gode forklaringer. Det er desværre tit det, der præger

de beslutninger, der bliver truffet ude omkring, og det er derfor, vi bliver nødt til at blive ved med at arbejde med det her problem.

Med hensyn til fru Sophie Hæstorp Andersens spørgsmål om arbejdsløsheden: Jeg har ikke konkrete tiltag i pipelinen. Jeg tror mere, at vi skal over til beskæftigelsesministeren.

Når der nu bliver spurgt til, hvad man vil gøre for kvinden på gulvet – hvis man kan sige det på den måde – er det jo netop, at jeg mener, at flere kvinder i kommunalpolitik virkelig vil betyde et skift i forhold til den politik, der bliver ført ude i kommunerne, fordi man altså ser anderledes på livet.

Det gælder med flere kvinder på arbejdspladserne, hvor vi ved, at kvinder lægger mere vægt på, at både familieliv og arbejdsliv kan hænge sammen, og at man dermed skaber nogle mere familievenlige arbejdspladser, hvor der bliver plads til det. Det er jo, for at det skal smitte af i forhold til den almindelige arbejder ude omkring.

Det samme gælder spørgsmålet om kvinder i forskning, hvor man kunne forestille sig, at der ville blive forsket i nogle nye områder, som hidtil ikke er blevet berørt, men som igen vil komme kvinderne til gavn.

Det er det, jeg mener at det vil have en afsmitende virkning i forhold til.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Der er forskellige ting, jeg gerne vil have ministeren til at reagere på her under anden runde.

Ministeren sagde selv, at et af de indsatsområder, som hun har valgt for 2003, er forskning og ledelse, men hun glemte mine spørgsmål eller fik dem ikke med, eller hvad man nu skal sige, nemlig om ministeren er villig til at tage en kontakt og lægge pres på videnskabsministeren, for at der rent faktisk bliver handlet på det her område.

Jeg synes, at det er en forkert strategi at bruge krudtet på at lave flere undersøgelser, når det faktisk er oplagt, hvordan man kan handle, og jeg vil godt gentage de to muligheder.

Den ene helt oplagte mulighed er at sikre, at universiteterne hver for sig forpligter sig gennem deres udviklingskontrakter på at få flere kvinder i forskning. Det skal ikke være efter den samme målestok, for universiteterne er forskellige og dækker forskellige områder, men det skal være forpligtende for universiteterne. Det er den ene ting.